

MAVRICA

GLASILO LITERARNEGA KROŽKA SVŠGUGL

Mladi literati zadnji dve leti ustvarjajo v okviru literarnega krožka. V zgodnjih jutranjih urah ali pozno popoldne v šoli, sredi noči, ob nedeljskih popoldnevih, med vožnjo ali kakor pač nanese, zapisujejo svoje misli, ustvarjajo pesmi in zgodbe, sledijo svojemu notranjemu vzgibu, ki jih zavezuje pisanju. In vztrajajo. Popravljajo osnutke, iščejo prave besede, da bi izrazili občutenja, izpeljuje zgodbe, v katerih stopnjujejo dramsko napetost, segajo po knjigah, da bi odkrili svoje pisateljske vzornike. Iskalci tega so, kar se skriva za videzom stvari. Njihova iskanja so raznolika, zato so njihovi zapisi pisani kot MAVRICA, A pri pisanju vsi upoštevajo nenapisano pravilo: iskreni so. Razgaljajo svojo notranjost, neumorno brskajo po kotičkih duše, da bi našli tisto, kar čaka na ubeseditev. In tega je veliko. Tako pesmi in zgodbe, ki ti jih, draga bralka in bralec, ponujajo v branje, predstavljajo le izbor njihovih prizadevanj. Veselje je bilo delati z njimi.

Cvetka Bevc, mentorica

MAVRICA ali PESMI O BARVAH

ČRNA

Kot jezik, ki ga ne razumem,
pesem, ki je ne slišim.
Okus po kavi,
ki ostremu jutru doda mehko bo,
vonj strasti
se z ljubosumjem
zlije v tesnobo.
Varnost, ki me obda doma,
košček, ki je padel z neba.

Kot packa na papirju s poezijo,
skrivnost, zavita v življenjsko teorijo.
Kaos, ki note poveže v zaporedje,
kot violina melodijo vreže v stoletje.
Verz, ki nikdar se ne konča,
vzhičenost, ki te požene do neba.
Paleta, ki z barvami
ustvarja harmonijo,
da lahko na platnu
skupaj ponovno oživijo.
Najlepša barva.

Črna je moja mavrica.

Ana Seme, 2.b

RJAVA

Odločila sem se,
da to jutro znova pozabim.

Zarjavela vrata zapirajo nemilost,
ki joče na ves glas.

Brezbrižno kriči,
a nič zato.

Oglušela sem.

Moje srce je v predalniku.

Mogoče kdaj pride prav.

Melani Kolbl, 4.f

ZELENA

Spomladi se krošnje
dreves prebudijo.
Odprejo svoje oči,
kot bi prižgali luč v temi.
Gledaš in veš,
da se nekaj prebuja.

Nekaj v tebi zadržeta.
Nekaj ozeleni.

Kot odpiranje popkov
tvoje srce zahrepeni.
Mogoče le najdeš nekoga,
ki te bo imel rad -
v zelenih odtenkih
še to pomlad.

Neža Vizjak, 3.d

SIVA

Misli sem podila s časom,
v času, ko misli ni.

In vse je le beseda,
industrijsko priučena,
z žebliji pribita,
se reže v možgane,
vztrajno molči.

Človek umre,
da lahko živi.

Brina Peceli, 4. f

MODRA

Nikoli nisem opazila,
da sem le človek.

Kako obdaja me prosojno črnilo,
kako blešči se svila kože,
kakšna je barva mojih žil.

Zenica mi počí
ob iskanju modrin,
na tleh ostane telo.

Plapola mu le nemočna zastava,
jaz sem ostala na višini
modrih, veličastnih bogov.

Melani Kolbl, 4.f

RUMENA

Dnevi so sončni,
dnevi deževni.
Včasih so sladki kot med,
spet drugič kot sol v tvojih očeh.

Mnogo poti poznaš,
veliko stvari še ne veš.

A na poti se skrivajo mnoga čudesa:
zakladi, spoznanja in potovanja.
Nekoč našel boš srečo,
tako hrepenečo,
kot pisatelj najde svoje pero.

Verjemi.

Ne bo več solza v očeh,
sonce obsijalo bo tvoj obraz.
Takrat se spomni,
da se na poti
skrivajo mnoge reči,
a na koncu vsake zgodbe
se sreča podvoji.

Neža Vizjak, 3.d

ORANŽNA

Oranžna omarica s strelo.
Odprem jo.
Kateri kabel ustavi cel sistem?
Ne spoznam se na to.

Naj prerežem enega ali dva?
Ali naj živim mirno naprej
ali mogoče napravim kratek stik?

Naj me kdo zaustavi.

Nikomur ni mar.
Tudi meni je vseeno.

Melani Kolbl, 4.f

MARELIČNA

Med morjem in nebom se sanje rodijo,
 kot oblaki v zimskih večerih žarijo.
 Sanje skrivaš pred drugimi,
 kot marelica svojo koščico.
 Ker še vedno ne veš ...

Vsak večer
 znova in znova
 razmišljaš o tem,
 kako bi sanje resničnost postale.

Vsako naslednje jutro,
 jih raje skriješ
 in čakaš na naslednji zahod.

Čakaš, da zacvetijo,
 kot cvetovi marelic za hribom.

Vedel boš, kdaj pride pravi čas,
 da razkriješ njihov obraz.
 A v skritih kotičkih srca
 čuvaj sanje samo za vaju dva.
 Neža Vizjak, 3.d

ZLATA

Umira nebo,
 usiha v veličastnem zlatu.
 Počasi pritečejo iskre besed,
 odmev še vedno izginja,
 ždi nekje nad oblaki.

Pogumno bežim proti odsevu želja,
 regrat pod roso se uklanja,
 poboža kožo,
 ki tu in tam zakrvavi.

Sončni zahod ne čaka,
 vame nesramno strmi.
 Strelja puščice spomina
 v otroka, ki nosi moje ime.
 Melani Kolbl, 4.f

NENAVADNE PESMI

VSAKDANJOSTI

Če bi mah bival v mestu,
bi bil svet lepši.
Zadušil bi vsakdanji
gradnik zvokov,
povezanih v vrvež,
očistil negativni zrak in
namučil učitelja matematike.
Če lahko uporabim mah
na tako groznem primeru.

Mah in trušč sta si podobna,
v obeh ljudje izgubijo
svoja imena in glas.

A vseeno je tu glas.

Ker mah prepeva.

Ko izgine,
se uporabi za kakšen - na videz -
nepomemben gradnik,
ki dopolnjuje mojo dušo s spominom
na staro omaro,
iz katere sem se izselil.

Trušč je brez mistike,
kopica nepomembnih zvokov,
površen, grd in smrdeč
vedno izgubi zvoke,
ki jih ujame v svojem norem plesu.

Izgubil je tudi zvok tebe.

Tin Pavlič, 3.f

IMPRESIJA PO MINUTAH

5.00

Mrzlo jutro.

Zasneženo drevo

vpija mraz.

Padanje snežink se ne ustavi.

5.40

Prihaja avtobus.
Počasi zavira na zasneženi cesti.

Odpeljemo. Vožnja je dolga.
Prometni zastoji.

6.30

Dolgo stojimo. Zamujamo.
Pokrijem se z bundo,
da lažje zaspim.

0.00/0.00

Sanjam.
Vidim mlečno cesto,
na njej nov neznani planet.
Lep je. Raznobarven. S črno cesto.

6.40

Mrzla klima. Mraz. Belina.
Kot rahel tresk me snežinke
zbudijo iz sanj.

Manca Janežič, lanski 4.c

BESEDA

Srhljivo, kaj lahko naredi
ta majhna stvarca.
Tako poskočna, vesela, razigrana.
Tako težka, mračna, boleča.
Pričara nasmeh ali solze na lica.
Zlomi srce.
Moč si deli s svojo sestro asociacijo.
Druga drugo izzoveta.
Prosim, izberi besedo,
preden poleti iz ust.
Lahko življenje da
ali ga vzame.

Ana Seme, 2.b

1. in 2. PESEM

1.

Skrila se bom.
Še ne vem kam.

Res se bom.
Zdrsnila nekam v ozadje,
čisto tiho.
Kot miška.
Res!

Oglodala bom vsak spomin nase,
se od njih izmuznila proč.

In jim pokazala jezik.
Ha!

2.

Pogledi ne bežijo
Ostanejo zaklenjeni in uročeni.
Tako vem, da te hočem.
Tam v noči, v pravljici.
Hočem, da mi dotik ožge srce,
da dotik poljublja kri.
Ne bežim več.

Anamaria Varga Okorn, lanski 4.g

DREVO UPANJA

Noč je. Hodim po gozdu.
Debla dreves so mavrična,
njihove krošnje črne,
kot črna vdova,
ki gleda iz kota.

Iščem te.

Pot se vije
mimo debla
podrtega drevesa,
pokopanega z mahom,
od znotraj razžrtega od mravelj.
Njihov dom je. Prijazen in topel.

Potikam se naprej.

Zagledam te!

A to nisi ti.
Zamenjala sem te za senco
postavnega drevesa.

Ozrem se
in zagledam jaso.

Upanje ...

Oblaki so svetlo sivi.
Dež bo.
Temni se.

Na jasi te ni.

Zajočem.

Moje upanje, da te bom našla,
mi kot pesek
spolzi med prsti.
Zakaj te ni?

Pozabljam ...

Že dolgo te ni.
Le želela sem si,
da te še enkrat vidim.

Čas je moj pomočnik.
Moj spomin počasi otopi.
Razširim se v drevo,
svoje majhne korenine
poženem v zemljo.
Postajajo mogočne in utrjene.

Nihče me ne more izruvati.

Manca Janežič, 4.c

DEKLETA

Iz česa so naša dekleta zgrajena?

Iz cvetov, porcelana in marmelade?
Iz medu, sladkorja, čokolade?
Iz najlepših vonjav tega sveta
in rose, ki se v vetru lesketa?

Ne. Zgrajena so iz železa, jekla, medenine,
znoj jim v potokih prinaša vrline.

Res je. Zlato se jim poda,
vendar ne na prstih ali v ušesih,
temveč v stekleni vitrini doma.
Vztrajnost, pogum, trma in moč,
lesketajo se v očeh
in žarijo na vso moč.

Iz česa smo me, dekleta vaša, zgrajena?

Iz krvi, mišic, kosti,
živcev, sanj in večnosti.

Ana Seme, 2.b

SVILNATA CESTA

Zaskrbljena,
izgubljena,
v morje potopljena.

Prebuja me žeja,
sol je stopljena.

Resničnost ali sanje,
je to vprašanje?

Z upanjem v sanje,
prebuja me iskanje.

Zakaj je ta svet polen dilem?!

V svetu dilem,
človek je največji problem.

Razmišlja in teoretizira -
s prakso se dobiva nova veličina.

A kljub temu -
vržen v morje življenja,
ne ve,
kam gre,
kje končal bo pot.

Prepušča se toku
in upa.

Z upanjem nevedno
pluje in pluje ...

Pluje do tja,
kjer se solni nasip
konča.

Na koncu
se z nežnim in svilnatim morjem
staplja.

Tako tok kot človek
gresta v neznano.

Upanje jima daje
pristanišče
blizu obale.

Kdaj ga bosta dosegla,
ne vesta.

A z upanjem vanj
bo plula
njuna svilnata cesta.

Manca Janežič, lanski 4.c

BRINA PECELI: MINEVANJA

SLIKA POGREŠANIH OSEB

Kažeš mi sliko,
sliko pogrešanih senc,
ki so se davno porazgubile
v labirintu noči,
z obrazi odetimi
v odrasle poteze,
ki so se spremenile
v času zastrtih oči.

In praviš, da je fotografija umetnina,
ki so jo risali premiki tvojih dlani,
in življenje je le misel,
ki kot spomin s časom obledi.

Zazrem se v podobo pred sabo,
slika na robu sedečih ljudi
z nogami štrlečimi v zraku,
lahkoten nasmešek na obrazu leži.
Strmijo zasanjano ujetniki misli,
vrh slike jasno nebo krasi,
po katerem prešerno jadrajo ptice,
se muzajo svetu, ki jih časti.

Mar veš,
če so ljudje, ki jih ustvarjaš,
kdaj izvedeli resnico,
da zgolj sestavljajo prizore
iz igre, ki je ni?

Mar veš,
kakšne so njihove zgodbe,
zgodbe oseb,
ki jih konica čopiča
iz tvojih misli na platno prelevi?

TRENJE OREHOV

Sedimo za mizo
v podrobnem iskanju bistva.

Eden s kladivom tre lupino,
drugi narazen daje luščine
in zadnji išče
in jedrca na svetlo beza.

Znova in znova in znova,
kot vztrajno prebiranje
zrn od plevela.
Ponovno in znova in znova,
kot iskanje bistrih misli
v izgubljeni, pozabljeni zavesti.

Ko mine ura, včasih pol,
oči več ne gledajo v roke drugega,
ušesa več ne slišijo udarjanja kladiva,
nihče več ne zre v padajoče orehe,
ki trkajo v posodo.

Misli utopljene v zgodbah,
izmenično vsak pripoveduje
o pravljičah svojih dni.
In nihče več ne tre orehov,
nevidne niti človeškega bistva
se tkejo med dlanmi.

VDIH

Čar vdiha pljuč
nikakor ne neha,
dah drži vztrajno,
za napetimi lici
ob rajanju noči.

Izdih, vdih, izdih, vdih ...

Tišina.

Jadro obmiruje,
ovito okoli slanega lesa.
Obstanek sveta. Brezčasnost
in zgolj kruta tišina brezvetrja.

Pesmi mornarjev utihnejo.
Vonj prelitega ruma.

Pozabljene črepinje posute po krmi
kot opomin nedosegljivega.

Širi se grob vročičen zrak,
ki žge osvetljeno polt.
Tava brez cilja ladja
po safirnem obzorju,
razprostrtim čez molčeče nebo.

Utapljajoče sanje posadke
o vdihu vetriča v blago,
ki ga iz dneva v dan
vztrajno para peščeno dno.

NAHRBTNIK

Na poti nosim nahrbtnik,
v njem teža celega sveta.
Težnost vztrajno sili k tlom,
a telo se ne vda.

Vsaka življenjska zgodba,
vsak nov trenutek
zapisane poti,
v nahrbtnik kane
nove jeklene uteži.

In hodim po poti,
stari in razcapani
v luči belega dne.
Ob vsaki razpoki v betonu
se s korakom senca
počasneje premakne.

Pogled zaide na gručo ljudi.

Vsak po svojih močeh
vztrajno nosi
težo preteklosti,
ki mučno iz dneva v dan
hrbtenico bolj krivi.

A glej, tam ob robu podoba stoji,
na videz iskreno z nasmeškom
za tujci obrača oči.
In se ji čudim,
kako se pokončno drži.
Saj nas vendar gravitacija življenja
z objemom jekla k tlom tišči.

Zrem, častim malika,
molim ob življenju podobi,
kot je ta.

»Oh, dekle«, reče s praznim nasmehom.

»Mar res si želiš ostanek pepela,
s pogorišča v ogenj odetega sveta?«

MELANI KOLBL: POD KOŽO SVETA

OTROK ČLOVEŠTVA

Na tuji zemlji sem doma.
Verjamem v ljubezen do neznanca.
Mogoče moje srce preveč hiti,
mogoče prehitro zavira.

Vsa ta zemlja - kot pepel -
se mi lepi na noge.
Sram me je biti otrok človeštva,
ta svet je neveden slepar.

Ponuja pero, ki ne pusti pisati besed.
Fantomski brodóvi se plazijo po reki resnic.
Ogledalo, ki vsako sliko razprši.

MOTIM SE

O mnogo stvareh se motim,
a tega nočem priznati.
Koga bi izbrala,
če bi zdaj morala ljubiti,
koga izpustila, ki ga zdaj ljubim?

Moj večni križ dilema
objema moje telo.
Ihtavost me prevzame,
poskušam začeti znova.

Branim se, zanikam, kar je moje.
Zato se nikoli ne morem odločiti
med luno ali soncem,
med tabo in sabo.
Zakaj sem te našla,
če nikoli nisem iskala?
Zakaj zdaj ljubim,
če tega nikoli nisem znala?

Tako mirno se giblješ,
tih si kot šepet,
a tako glasno kličeš moje srce.

Pogum ni moja vrlina,
govor ne tvoja stvar.
Zapletaš besede,
ne razberljive so
kot obrazi v meglici.
Težko se je motiti,

težje je imeti prav.
 Odvrгла bi krč v želodcu,
 prestopila prag strahov.
 A raje se usedem
 usodi v naročje.
 In zato ti povem,
 da se motim.

NATAKAR 11

Natakar 11.
 Druga skodelica kave.
 Ne maram je,
 naredi me zaspano.

Diši po tebi.

Natakar 11.
 Naj svoje naročilo spremenim.
 Samo prazen kozarec,
 da ga prelijem ga vanj,
 dokler ne najdem telesa,
 ki ima dovolilnico ljubezni.

Natakar 11.
 Zdaj bi, prosim, le še čaj.

ŽELEZNA VREČKA

Vedro besed je skoraj že prazno,
 v njem se nabira ledeni prah.

Kričim na polju snega,
 iščem lupino otroških dni,
 čutim le biserne žarke,
 z njimi valovi svetlobe
 usihajo v mojih očeh.

Vsak mi pomembne besede namenja,
 hladno vojno se igra,
 naposled železno vrečko mi oprta.

Vsak je vanjo položil
 žličko zažganih vrednot.
 Zdaj vabim še tebe,
 mogoče še koga, ki ga poznaš.
 Stresi vanjo pepel,
 ki je tvojo obleko popackal.

POSKUSITI VELJA

POSKUS ŠT.1

Pisala je pesmi. Svoje ostro pero je pomakala v črnilo njegovega srca, ki je kot počen kozarec pušchal svojo vsebino povsod okoli sebe. Kapljice motne tekočine so se vrezale v papir in tam pustile zevajočo luknjo neizgovorjenih besed, ki jih sedaj nihče več ni pripravljen poslušati. Kdaj je bilo nazadnje, ko mu je nekdo s prsti prečesal vozle njegove duše in mu na glavo posadil venec fikcije? Zdaj mu ona z živo rdečim črnilom opisuje vesoljni potop brez barke zanj, on pa jo gleda nazaj skozi nevidna vrata in se ji nasmiha, kot da ne bi vedel da bo njegova pljuča kmalu napolnila slana voda. S tresočimi rokami drži vse vrvi, na katerih visi kot žalostna marioneta, a kljub zarjavelim škarjam v žepu ne pobegne nikamor. Vsak stoji na svoji strani temnega tunela in si šepeta besede, ki bi si jih morala kričati. Od gladkih, temnih sten pa dobita le odmev svoje bedne realnosti. Pokvaril se jima je toaster.

Tjaša Avbreht, 3.h

NIKAKRŠEN NIČ

Poslušam. Tik tak. Tik tak. Senca nad mano, oblika moža. Tik tak. Ura bije, bije kot srce, bije kot zvon. Zveni in naznanja.

"Tvoj čas je," mi pravi. "Zagrabi jo."

Ubogam, kot sem vedno. Sežem po uri. Tik tak. Tik tak. Moj dotik, še zadnji klik, tik tak se ustavi.

"Kam si namenjena?" me vpraša.

Pogledam ga, skomignem, pogledam uro.

"Kamor moram," zašepetam.

To je konec, konec poti, konec vseh in vsega, nimam izbire.

"Ampak vedno si jo imel," bobni glas.

"Nikoli," rečem jaz. Jaz, ki le sledim.

Zadnji nasmeh, moj, njegov, najin. Padem v pozabo, sledim poti. Kakor vedno. Glas mi bobni v glavi.

"Vse življenje si sledil. Ljudem. Pričakovanjem. Denarju. Razumu."

Nikoli nisi bil močan. Slediti ni slabo, ampak slediti, bi moral svojim sanjam. Ura ne bije, srce ne bije, duša puhti.

"Si dobil, kar si pričakoval?"

"Da, dobil sem."

"Zakaj potem umiraš z obžalovanjem?"

"Ker nisem dobil, kar sem iskal."

Padam, padam globlje, v temo, v pozabo, in za menoj ostaja le Nikakršen nič.

Diana Ratej, lanski 4.d

»SUPER NATURAL« /odlomek/

Ne, to ni cesta, po kateri sem prišla do Katrinine hiše, kjer smo praznovali njen osemnajsti rojstni dan. Mogoče se motim, res je, malo preveč sem popila. Nisem prepričana, če bi smela voziti, ampak počutim se dovolj v redu. Zunaj je čista tema in domnevam, da je ura okoli tri zjutraj. Telefon sem izgubila nekje na Katrininem dvorišču. Na srečo ga ne potrebujem. Mama ve, da sem šla k Katrini, oče pa tako ali tako ne živi z nami.

Cesta postaja bolj in bolj ovinkasta. Ob njej se vijejo drevesa z oranžno rjavimi listi. Veliko jih je že na tleh, bliža se zima. Zdaj vem. To zagotovo ni pot domov, po kateri sem prišla do Katrine. Toda tu sem se nekoč že vozila. V glavi mi bežijo slike kot koščki sestavljanke. Vstane spomin iz otroštva. Seveda, kako sem lahko pozabila na Cinammon! Ko sva bili z Jane še mlajši, naju je stric vedno peljal sem na najboljše palačinke s karamelnim prelivom. Kar do Cinammona bom šla, tam mi bodo zagotovo lahko posodili kakšen zemljevid. Ali pa bom tam lahko celo prenočila. Spomnim se, do tja ni več daleč. Peljem se naprej po cesti, objeti z neskončnim gozdom. Kar na enkrat se avto zatrese in sam od sebe začne upočasnjevati. Kaj za vraga ...? Zaman poskušam pospešiti. Fak. Obstoji. Noče vžgati niti z obratom ključa.

Stopim iz avta in brcnem v gumo. Samo tega se mi je še manjkalo. Stojim sredi gozdne ceste brez telefona in z rahlim glavobolom. Zunaj je manj kot deset stopinj in moja bunda ni tako topla, kot zglada. Na sebi imam tanke najlonke in kratko krilo. Ko bi vsaj poslušala mamo in namesto krila oblekla kavbojke.

Pa saj ne morem kar stati tu in čakati na čudež. Na srečo imam v stranskem predalu svetilko. Avto bom pustila kar tukaj in šla peš do Cinammona. Tam mi bo zagotovo kdo ponudil pomoč. Prižgem svetilko, snop svetlobe mi posveti v oči in me za trenutek oslepi. Posvetim na cesto, ki izginja za ovinkom. Ponavljam vse razloge, zakaj sovražim temo in previdno stopam po cesti.

V temi je veliko zla.

Patricija Sekelj, 2.f

"BIOLOŠKE" VRSTE PREDPROSTORA G48

Vrata omar in prazna okostja lesenih škatel, najdenih v bledih sipinah puščave v prostoru med življenjem in smrtjo. Vsi deli tega pohištva so porisani z govoricco izgubljenih. Nihče ni nikoli videl, kaj prihaja iz omare ali kdo tam živi, zdi se, da so "omarniki« obsojeni na smrt, in zato je kriva omara, v kateri živijo, in jim nudi zaščito pred neizprosno puščavo. Ampak ko se zgodi vihar, to omaro nekaj odpre. Njeni prebivalci padejo na plano, vrata za njimi se zagozdijo. Nihče ne ve, kakšni so ti prebivalci omar, od kje izhajajo in kakšen je njihov fizični videz. Poznamo le psihološkega, ki je bil z nečim ostrim vrezan v notranje stene omar. To so njihove tihe besede, misli in izgled. Tak ali drugačen. Pišejo v črkah teme in zato še ne znamo razvozlati pisave in stvari, v katerih pišejo. Res je, da taka omara oddaja vonj po globokih mislih, ki so se tisočletja nabirala v njeni notranjosti in se vrezala v že vrezane črke, dokler ni njen prebivalec umrl. Kaj se zgodi, ko omarnik umre? Nihče ne ve zagotovo. A meni se zdi, da se tako bitje po smrti sesede v bled in droben pesek.

Tim Pavlič, 3.f

ANA SEME: MALO ZLOBNE ZGODBE

ZLOBNEŽI

A se kdaj vprašaš, kaj se zgodi po koncu zgodbe? Kaj se zgodi potem, ko prebereš »In živila sta srečno do konca svojih dni.« Zgodbe ne more biti kar konec! Kaj se zgodi s pravljimi junaki? In najbolj pomembno: kaj se zgodi z zlobneži?

V nekaterih pravljicah, kot recimo v Janku in Metki, zlobneža ubijejo. Čarovnica je zažgana v peči. A kaj se zgodi s tistimi, ki so samo pregnani ali izgnani? Se nikoli ne vrnejo nazaj v svojo deželo? Včasih pozabimo, da mir in sreča nista večna ...

Še eno vprašanje. Zakaj nepriljubljene osebe v zgodbah in pravljicah imenujemo zlobneži ali hudobni liki? Najbrž dobijo tako oznako zaradi neprijaznih dejanj, kajne. Toda ali ste kdaj pomislili, zakaj so sploh začeli z okrutnimi dejanji? Velika večina vas bo gotovo postavila odgovor na podlagi besed: »Ker ne marajo drugih, ker so ljubosumni na druge, ker so zlobni ...«

Hm, ste si kdaj vzeli čas in res, res pogledali zlobneža v zgodbi? No, če ste, potem ste zagotovo opazili, da nihče od njih na začetku ni bil zloben. Zakaj so potem postali zlobni! Mi smo jih naredili take. V vseh zgodbah se zlobneže kaznuje in se od njih zahteva opravičilo. Ampak zakaj? Smo se mar mi opravičili za naše napake? Krutost in rane, ki smo jim jih prizadeli, da so se spremenili v pošasti? Ne, nismo. Zakaj potem pričakujemo od njih nekaj, česar mi sami nismo zmožni storiti? Veliko je takšnih, ki so se za svoja mračna popotovanja odločili zaradi in težkih spominov na otroštvo. V resnici smo pošasti mi. Zakaj se izogibamo odgovornosti svojih napak in dejanj? Zakaj se jih bojimo, če pa smo jih prav MI ustvarili?

SCAR

Sedim na stolu za mizo. Pred mano je na plastičnem krožniku krof z nerodno zapičeno svečko. Predstavlja zelo na hitro improvizirano torto. Mama pride iz spalnice.

»Tu imaš, Scar. Vse najboljše«, reče in na mizo vrže droben paketek, zavit v ovijalni papir, ki je ostal še od božiča. Zažarim, darilo! Hlastno planem po zavitku in začnem z odvijanjem. Mogoče je računalo, oh upam, da je računalo! Obstanem. Iz kupa potrganega papirja vzamem dva predmeta. Svinčnik in radirko. Nasmeh mi zbledi. Bil bi zadovoljen tudi s tem darilom, če ga prejšnji večer ne bi videl v uporabi na očetovi mizi. Mufasa je teden dni pred tem dobil nove tekaške copate in kolo. Kaj je narobe z mano?

Po vsej verjetnosti čisto nič. Ljubezen v družini je ena od najmočnejših oblik ljubezni, kar jih obstaja. Predstavljajte si, da ljubezen v vaši družini nima takšne moči. Rojen kot prvi otrok, obdarjen s pametjo in ne s fizično močjo, se počuti manjvrednega. Starša delata razlike med prvim in drugim sinom zaradi nečesa, česar ne moreta spremeniti. Eden bo vedno pametnejši in drugi vedno močnejši. Ne glede na trud nikoli ne bosta enaka. Imata dva različna darova, ki si ju nista izbrala sama. Kljub vztrajnosti in dejanjem je bil Scar vedno v Mufasovi senci. Njegov mlajši brat je bil vedno boljši sin, in za to se mu sploh ni bilo treba truditi. Vse, kar je moral storiti, je bilo to, da se je zjutraj zbudil. Ne glede na bistrost, se za Scara nihče ni zmenil, in tako se je počasi začelo rojevati sovraštvo.

Če bi na prestol prišel jaz, namesto Mufase, bi imeli radi tudi mene ...

CRUELLA de VIL

Gleda psa. Gleda, kako se upira. Dvigne roko, bodalo se zasveti. Vzame zalet. Spusti roko. Ustavi se! Tik nad njegovo umazano dlako. Spomin zareže. Nekoč zakopan, potlačen spomin.

Tečem po gozdu. Jaz kot majhna deklica. Hitro sopem. Zavijem za grčasto drevo. Zaslišim lajež, prestrašim se. Čutim razbeljeno žerjavico, ki me žge v pljučih. V desno meče zaseka ostra bolečina. Kričim, boli me. Pes mi odtrga kos kože.

Pretrga spomin, zbere se, a zmaga bes. Zarije nož, žival otrpne. Preplavi jo nekaj toplega in hkrati čuti, da ji ledeni kri. Oboje naenkrat. Ošine svojo podobo v umazanem ogledalu, ki visi na steni. Madeži krvi ji nemarno barvajo obleko in kožo v rdeče. Počasi vstane. Popravi si plašč in obriše obraz. Ko odstrani packo na koži, nekaj zagleda v ogledalu. Bele

zobe, ki se skupaj z ustnicami krivijo v spačen, režeč nasmeh. Zareže spomin.

Čutim pas na hrbtu. Štejem. Useka me desetkrat z vso močjo. Slišim lajež.

Raztrga misel, z najbližje police pograbi knjigo, zaluča jo v ogledalo, ki se razbije na tisoč koščkov. Gleda svoj odsev. V vsakem kosu posebej. Strah jo je, nečesa se boji. Sliši smeh, glasen smeh. Povsod je, odmeva, se odbija in vpija. Roka seže k obrazu. Ja, ona se smeje. Zave se, opazi psa v rdeči luži. Njen smeh potihne. Zdrzne se, to ni prav! To je narobe! Prime se za glavo ...

Vidim mamó s profila. Večja je, zdi se visoko nad mano. Za lase me vleče v klet in kriči: »Cruella, zdaj se boš naučila, da mi očeta ne omenjaš več! Ni ga! Ne bo ti pomagal!« Porine me po stopnicah, z glavo udarim ob kamnita tla. Vrta se mi, znova zaslišim mamin glas: »Brez skrbi ljubica, saj boš imela družbo.« V klet spusti oba psa. Dva dalmatinca. Preluknja me s pogledom, ugasne luč, zapahne vrata. Ostaneta samo grozljiva tema in neznosna bolečina, ki jo pusti ugriz ostrih, pasjih zob ...

Pretrga spomin. Čuti solze, ki ji počasi in hladno polzijo po licih. S toplim jezikom si oblizne mokre in slane ustnice. Ledeno pogleda bitje. Kaj pa razmišlja? Stopi korak nazaj. Prav je storila. Vzame zalet. Za hip obstane ... Z močno brco mu zdrobi pasjo čeljust.

SLADKA KOT MED

Kaj je bolj pomembno? Videz ali osebnost? Seveda vsi pravimo, da je značaj pomembnejši, ampak mislim, da nam je vsem jasno, da to ne drži. Ne glede na to se bodo ljudje vedno bolj odzivali na zunanji videz.

Erika se je rodila z nekoliko bolj opaznimi obraznimi nepravilnostmi; oči raščene nekoliko narazen, nos zamaknjen v levo, ustnice usmerjene poševno in zelo neurejeno raščeni zobje. Kdor koli jo je videl, jo je premeril z gnusom, velika večina ljudi se je Erike zaradi njenega videza bala. Nikogar ni zanimala njena osebnost, temveč samo njen izgled. Pa je bilo deklet vedno pripravljeno pomagati, nikoli ji ni prišlo na misel, da bi komu škodovala, kaj šele, da bi koga izdala ...

Predstavlajte si, da vas ljudje neprestano zbadajo in z vami grdo ravnajo samo zato, ker ste drugačni. Ljudi obsojamo zaradi stvari, ki jih ne morejo spremeniti. Pozabljamo, da se nismo sami oblikovali.

Pritisk je prevelik, ni čudno, da se prav zdaj, v tem trenutku, nekdo gleda v ogledalu in se ne more imeti rad. Zaradi nas ostalih. Za življenje je potreben pogum. Zakaj? Ker se še vedno trudiš in vztrajaš. Še vedno se zbudiš vsako jutro, še vedno se prepričaš, da vstaneš, greš med ljudi z nasmeškom na ustnicah, še vedno grizeš in se prebijaš iz dneva v dan.

Teško je.

Verjetno se boste vprašali, zakaj po tem pišem o Eriki, če pa je tako dobra oseba? V tej zgodbi negativna lastnost pristoji nam. Ljudem, ki ne razumemo in pritiskamo na drugačne posameznike iz vseh zornih kotov. Naša osebnost je kot med. Niti dve mešanici nista povsem enaki. Ko ga enkrat okusiš, ti vonj, okus, barva in oblika ne uidejo več iz spomina.

ŠE VEDNO KONSTANTIN RIVERA

Konstantin stoji na avtobusni postaji in, kot toliko drugih, čaka na avtobus. V množici izstopa zaradi visoke vitke postave. Črni, lepo na kratko postrizeni lasje se skladajo s togo v kraljevo modrem odtenku. V močni levici drži klasično rjavo aktovko, ki ji pristoji resnobno uglajen izraz na obrazu. Izgleda kot kakšen diplomat, strogo vzgojen, vendar se v njegovi glavi dogaja nevihta. Glasovi divjajo, kot ponoreli kričijo, se lovijo, razgrajajo.

Zakaj mi nikoli nič ne pustiš?

Ker se, kadar koli ti kaj pustim, zavlečeš v težave!

Če pa nimaš smisla za humor ...

To ni res! Ti se v določenih okoliščinah sploh ne znaš obnašati!

Kako, prosim? Zdaj imam pa dovolj!

Konstantin, daj privošči si! Vidiš žensko, ki stoji pred tabo? Hi hi hi, pocukaj jo! Hitro!

Zadnji glas je vedno glasnejši. Postaja nevzdržno! Konstantin stegne roko in s prstoma desnice prime žensko za pramen las in hitro potegne. Usta se mu ukrivijo v droben nasmešek. Žensko zaboli, prime se za glavo in se obrne. Konstantin se v trenutku začne izjemno zanimati za ptice, ki naj bi letale po nebu. Ženska se obrne nazaj proti cesti.

A se hecaš?! Spet?! Križana gora, Rivera! Prosim, ne poslušaj ga! se znova oglasijo glasovi.

Konstantina prevzame občutek krivde. Ve, da se spet začenja dogajati. Iz žepa vzame tableto in jo poje.

Tako se dela Konstantin, zdaj bo šlo lažje.

Prazno se nasmehne.

IN ZA KONEC ČOKOLADNE SANJE

/Zapisi udeležencev so nastali na eni izmed naših lanskoletnih srečanj, ki se je začelo s čokolado/

1.

Čokolada je potok, ki steče v ustih, napolni telo s sladkobo, s spomini ali vsaj odžene lakoto. Kraljica sladkarij, temna ali svetla, sladka ali grenka. Čarovnica, ki pričara dobro počutje.

2.

Topi se v mojih ustih, vendar se ne stopi v misel, temveč utone v pozabo. Pozabila bom ta grenko sladki okus v ustih. Kot da bi za božič dobila črno čokolado, želela pa sem si belo.

3.

Skoraj nikoli nisem okusila čokolade. Redko kdaj sem dobila za hrano kaj drugega kot ostanke kosila ali večerje. Ostanke obilne pojedine. Čokolado sem okusila le tu in tam za praznike ali kadar se nisem upirala in nisem – po njihovem mnenju – počela neumnosti.

Zdaj pa jo znova držim v rokah. V sobi, ki jo osvetljuje le medla žarnica. Zdi se mi, kot da nisem sama. Samo ošvrknem zavitek s pogledom, pa si lahko predstavljam karkoli. Kot da so se mi odprla vrata do čudes sveta, sonce me zablešči v

očeh, zagledam trg sredi mesta, vstanejo podobe, ki se jih spominjam iz zunanjega sveta.

Odvijem papir in previdno odgriznem majhen košček, začutim sladkost, vsrkam njen vonj, prepuščam se redkemu užitku. Preden se zavem, že odgriznem naslednji košček in naslednji... Moja soba nenadoma zažari v svetlobi. Zazdi se mi, da so ob meni bitja, ki me z naklonjenostjo opazujejo. Odgriznem še en košček in zasije mavrica. Hočem še enega, a v rokah mi ostane le ovitek. V glavo me udari realnost. Vse zbledi, ni več svetlobe, mavrice, prijaznih živali in čarobnega sveta.

Obsedim na tleh in se zavem žalosti, ki me ni nikoli zares zapustila.

4.

Čokolada je zvita. Zavita v bleščeč papir. Oviješ ga, kot da te čaka najdragocenejše darilo. Kot da je nekaj večnega. Njen okus te vedno preseneti. Kako je sladka! Počasi jo raztapljaš v ustih, ko jo do kraja okusiš, se zlijeta v eno. Spustiš jo v svoj objem, postane del tvoje intime. Njen vonj je prijeten in sladak, lahko tudi grenak. Včasih si je še in še zaželiš, postaneš lev, ki plane na sveže meso. Lahko jo ješ tudi počasi, da bi prijeten občutek trajal čim dlje. Odgrizneš košček za koščkom, plast za plastjo jo odkrivaš z upanjem, da se vrne v prvotno obliko in je nikoli ne zmanjka. Ko je zmanjka, si še vedno srečen. A želja ostane. Počutiš se kot zaljubljenec, ki stoji sredi prazne sobe. S strtim srcem ostaneš sam z lepim ovitkom.

